

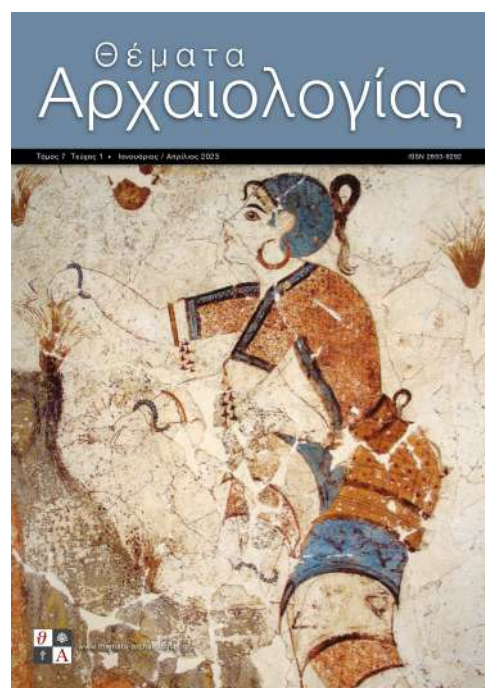

Μια περιπέτεια του Αναστασίου Ορλάνδου στην εποχή του Μεσοπολέμου

Συγγραφέας: Ρόδης Λοχαΐτης

Ηλεκτρονική διεύθυνση άρθρου (Url): <https://www.themata-archaiologias.gr/wp-content/uploads/2023/11/adventure-Anastasios-Orlandos-2023-7-1-2-36-41.pdf>

© Περιοδικό Θέματα Αρχαιολογίας, τόμος 7, τεύχος 1-2, Ιανουάριος/Αύγουστος 2023, σ. 36-41

Τα **Θέματα Αρχαιολογίας** είναι ένα μη κερδοσκοπικό περιοδικό που έχει ως αποκλειστικό σκοπό να συμβάλει στην έγκυρη και επιστημονικώς αποδεκτή διάδοση και οικειοποίηση του τρόπου σκέψης και των κατακτήσεων της Αρχαιολογίας και της Ιστορίας της Τέχνης.

Αυτό το άρθρο χορηγείται με άδεια Creative Commons Αναφορά Δημιουργού-Μη Εμπορική Χρήση-Όχι Παράγωγα Έργα 4.0 Διεθνές

Μια περιπέτεια του Αναστασίου Ορλάνδου στην εποχή του Μεσοπολέμου

Ρόδης Λοχαΐτης

Ιστορικός
Υπ. Διδάκτωρ Ιστορίας
Πανεπιστήμιο Κρήτης

Το άρθρο αυτό, βασισμένο σε αρχειακό υλικό, παρακολουθεί μια υπόθεση που αφορούσε στον καθηγητή Αρχιτεκτονικής του Πολυτεχνείου Αθηνών Αναστάσιο Ορλάνδο. Πιο συγκεκριμένα, ο καθηγητής κατηγορήθηκε το 1933 για τον θάνατο δύο παιδιών που προκλήθηκε ύστερα από πτώση τοίχου στον αρχαιολογικό χώρο των στύλων του Ολυμπίου Διός. Για λόγους που αναλύονται στη μελέτη, η Διοίκηση κίνησε πειθαρχική διαδικασία εναντίον του και του επέβαλλε ποινή. Ο Ορλάνδος προσέφυγε στο νεοσύστατο θεσμό του Συμβουλίου της Επικρατείας, του Ανωτάτου, δηλαδή, Διοικητικού Δικαστηρίου, το οποίο, τελικά, με απόφασή του τον δικαιώσε, δικαιώνοντας επιπλέον και τις προσδοκίες όσων επιθυμούσαν την ύπαρξη ενός θεσμού που θα προστάτευε τους διοικούμενους από ενδεχόμενες αυθαιρεσίες της Διοίκησης.

Λέξεις ευρετηρίου

Αναστάσιος Ορλάνδος
Συμβούλιο της Επικρατείας

Το 1928 ψηφίστηκε ο Νόμος 3713 «Περί Συμβουλίου της Επικρατείας»,¹ νόμος ο οποίος προέβλεπε την ίδρυση του Ανώτατου Διοικητικού Δικαστηρίου στην Ελλάδα. Είχε προηγηθεί η σχετική πρόβλεψη του άρθρου 102 του Συντάγματος του 1927. Εν μέσω της κρίσης του κοινοβουλευτισμού κατά την περίοδο του Μεσοπολέμου, η ίδρυση του ΣτΕ, ενός θεσμού φιλελεύθερου, φάνταζε ως «ιστορικό παράδοξο».² Με την ίδρυσή του αναγνωριζόταν το δικαίωμα σε οποιοδήποτε φυσικό ή νομικό πρόσωπο να προσφύγει ενώπιόν του, σε περίπτωση που η Διοίκηση, δρώντας με τρόπο αυθαίρετο και παράνομο, κινούνταν εκτός Νόμου.

Εμπνευστής του συγκεκριμένου θεσμού ήταν ο Ελευθέριος Βενιζέλος.³ Ήδη, και με δική του πρωτοβουλία, στο Σύνταγμα του 1911 προβλεπόταν η ίδρυση του Συμβουλίου της Επικρατείας, όχι μόνο ως νομοπαρασκευαστικού σώματος, αλλά και ως Ανώτατου Διοικητικού Δικαστηρίου. Η έκρηξη των Βαλκανικών Πολέμων και οι συνακόλουθες καταγιστικές εξελίξεις – η συμμετοχή της χώρας στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, ο Εθνικός Διχασμός, η Μικρασιατική Εκστρατεία και Καταστροφή, τα επακόλουθα της κατάρρευσης του Μικρασιατικού μετώπου, ανέβαλαν τη λειτουργία του θεσμού του Συμβουλίου. Το 1929 ήρθε η στιγμή που η λειτουργία του Δικαστηρίου θα γινόταν πραγματικότητα. Η πρώτη πανηγυρική συνεδρία του ΣτΕ έλαβε χώρα στις 17 Μαΐου 1929 στο «Ιλίου Μέλαθρον», όπου και στεγάστηκε.⁴

Από τα πρώτα χρόνια της λειτουργίας του, στο ΣτΕ προσέφυγαν απλοί πολίτες, δημόσιοι και ένστολοι υπάλληλοι, Νομικά Πρόσωπα Ιδιωτικού και Δημοσίου Δικαίου, Δήμοι και Κοινότητες, κάθε είδους Σύλλογοι, Ταμεία και Εταιρείες.⁵ Το Δικαστήριο, πολλές φορές με τρόπο «πραϊτορικό», άνοιξε, με τη νομολογία του, νέους δρόμους στον κλάδο του Διοικητικού Δικαίου. Άλλωστε, τα πρώτα πρόσωπα που κλήθηκαν να το υπηρετήσουν ως δικαστές ήταν εγνωσμένης νομικής αξίας, με προεξέχοντα τον Πρόεδρο του Δικαστηρίου Κωνσταντίνο Ρακτιβάν.⁶ Δεδομένων τούτων, στο άρθρο αυτό θα μας απασχολήσει η αίτηση ακύρωσης, κατά δύο αποφάσεων, που κατέθεσε ενώπιον του Δικαστηρίου, τον Ιούνιο του 1934, ο καθηγητής Αρχιτεκτονικής στο Μετσόβιο Πολυτεχνείο Αναστάσιος Ορλάνδος· η αίτηση καταφερόταν αφενός,

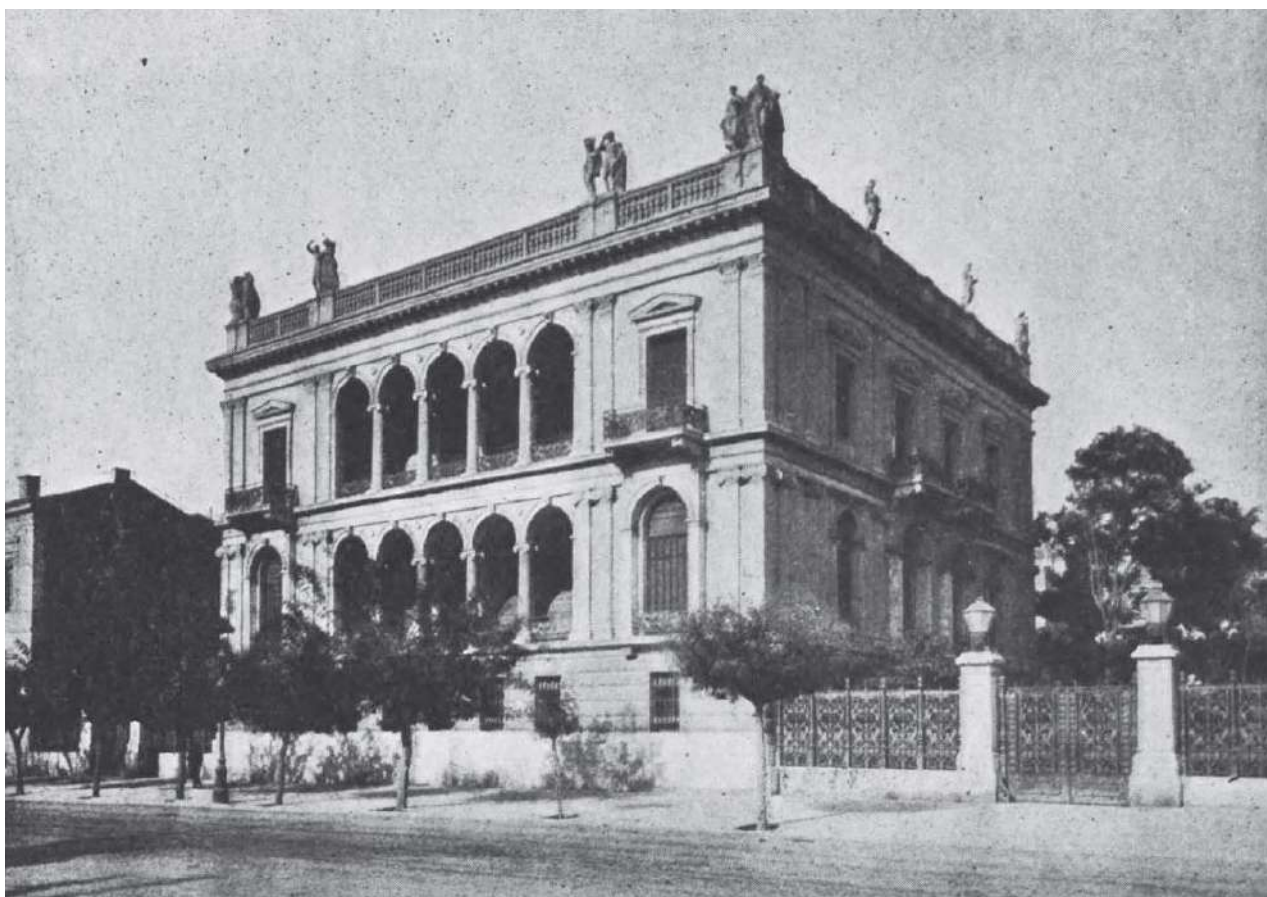

1. Αναστάσιος Ορλάνδος (1887-1979).

κατά της απόφασης του Πειθαρχικού Συμβουλίου που προέβλεπε το άρθρο 11 του Ν.Δ. της 29 Απριλίου 1926⁷ και, αφετέρου, κατά της απόφασης του Υπουργού Παιδείας και Θρησκευμάτων.⁸

Η υπόθεση

Τον Μάρτιο του 1933 κατασκευάστηκε τοίχος στη δυτική πλευρά του αρχαιολογικού χώρου της πλατείας των στύλων του Ολυμπίου Διός. Τον Οκτώβριο, όμως, του ίδιου έτους ο τοίχος κατέρρευσε, λόγω κακής κατασκευής, με αποτέλεσμα να τραυματιστούν θανάσιμα δύο παιδιά που έτυχε να περνούν από εκείνο το σημείο. Το Πειθαρχικό Συμβούλιο του Ν.Δ. του 1926 επέβαλε την ποινή της προσωρινής πάυσης επτά ημερών στον καθηγητή Αναστάσιο Ορλάνδο, που το 1933 υπηρετούσε και ως διευθυντής του Γραφείου Αναστήλωσης και Συντήρησης Αρχαίων Μνημείων του Υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων,⁹ και την ποινή της επίπληξης, τόσο στον Διευθυντή του Αρχαιολογικού Τμήματος του Υπουργείου Παιδείας, Κωνσταντίνο Κουρουγιώτη, όσο και στον Επιμελητή Αρχαιοτήτων Φοίβο Σταυρόπουλο,¹⁰ λόγω αμέλειας και ολγωρίας κατά την άσκηση των καθηκόντων τους. Πριν παραπεμφθεί η υπόθεση στο αρμόδιο Πειθαρχικό Συμβούλιο, είχε συσταθεί από το Υπουρ-

2. Το «Ιλίου Μέλαθρον», όπου στεγάστηκε το Συμβούλιο της Επικρατείας για πρώτη φορά το 1929 (έως το 1934).

γείο ειδική Επιτροπή που αποτελείτο από ανώτερους τεχνικούς και διοικητικούς υπαλλήλους προκειμένου να ερευνήσει το γεγονός και να υποβάλει σχετική έκθεση. Τελικώς, η Επιτροπή καταλόγισε στην έκθεσή της ευθύνες στον καθηγητή Ορλάνδο και στους δύο αρχαιολόγους.

Τον Ιούνιο του 1934, ο καθηγητής Ορλάνδος προσέφυγε ενώπιον του ΣτΕ καταθέτοντας αίτηση ακύρωσης κατά των δύο καταδικαστικών διοικητικών αποφάσεων.¹¹ Την αίτηση εξέτασε η Ολομέλεια του Τμήματος προεδρευόντος του Αντιπροέδρου (κωλυομένου του Προέδρου) του Δικαστηρίου Μιλτιάδη Αγαθόνικου. Δικηγόρος του Ορλάνδου ήταν ο Αναστάσιος Παπαληγούρας, ενώ Εισηγητής της υπόθεσης ορίστηκε ο Σύμβουλος της Επικρατείας Παναγιώτης Πουλίτσας.¹² Οι λόγοι ακύρωσης που πρότεινε ο αιτών ήταν οι εξής:

1. Σύμφωνα με τα άρθρα 15-17 του Νόμου 2447,¹³ βάσει των οποίων ιδρυόταν το Γραφείο Αναστή-

λωσης του Υπουργείου Παιδείας, δεν υπαγόταν στην αρμοδιότητα του Γραφείου αυτού η ανέγερση, η επισκευή και η συντήρηση απλών και κοινών μαντρότοιχων, που αποτελούσαν κοινά τεχνικά έργα, όπως, άλλωστε, είχαν δεχθεί και οι δύο προσβαλλόμενες αποφάσεις. Επίσης, η σχετική εντολή για την ανέγερση του μαντρότοιχου δεν εδόθη στον διευθύνοντα του Γραφείου Αναστήλωσης Α. Ορλάνδο, αλλά στους δύο αρχαιολόγους. Επιπρόσθετα, το άρθρο 2 του Νόμου 5608¹⁴ όριζε ότι, *τό αρχιτεκτονικόν τμήμα του Ύπουργείου Παιδείας μετονομάζεται «Διεύθυνσις Δ΄, τεχνικῶν ὑπηρεσιῶν ὑπαγομένων εἰς τοιαύτην πάντων τῶν τεχνικῶν ἔργων τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Ύπουργείου Παιδείας πλὴν τῶν παντός εἴδους ἀναστηλώσεων. Διά Π. Διατάγματος ἐφάπαξ ἐκδοθησομένου κανονισθήσονται τὰ τῆς διαιρέσεως αὐτῆς εἰς τμήματα καὶ γραφεῖα. [...] Διὰ τοῦ αὐτοῦ Διατάγματος κανονισθήσονται τὰ τῶν σχέσεων τῆς ἀνωτέρω*

3. Οι στύλοι του Ολύμπιου Διός, το 1920.

Διευθύνσεως μετά τών ύπηρεσιών Θρησκευμάτων καί Αρχαιολογικού καί τά της συγκροτήσεως τών οικείων Συμβουλίων.

Σύμφωνα, λοιπόν, με τους ισχυρισμούς αυτούς του αιτούντα, τόσο ο Νόμος 2447, όσο και ο Νόμος 5608 δεν προέβλεπαν ότι η εποπτεία της ανέγερσης του τοίχου που κατέρρευσε άνηκε στην αρμοδιότητα του Γραφείου Αναστήλωσης του Υπουργείου και, άρα, ο Διευθυντής του Γραφείου και αιτών διώχθηκε με τρόπο παράνομο με την κατηγορία της παράλειψης σχετικά με έργα που δεν ανήκαν στην αρμοδιότητά του.

2. Το Πειθαρχικό Συμβούλιο που προέβλεπε το Ν.Δ. του 1926 δεν ήταν αρμόδιο να αποφανθεί για την πειθαρχική δίωξη του αιτούντα διότι εκείνος, ως καθηγητής του Πολυτεχνείου και απλός διευθύνοντας του Γραφείου Αναστήλωσης - χωρίς, μάλιστα, επιμόθιο - υπαγόταν στις ειδικές διατάξεις που αφορούσαν τους καθηγητές του Πολυ-

τεχνείου. Επίσης, το παραπάνω Πειθαρχικό Συμβούλιο ήταν αρμόδιο μόνο για τους υπόλοιπους υπαλλήλους του Υπουργείου, όχι, όμως, και για τους υπαλλήλους της αρχαιολογικής υπηρεσίας για τους οποίους αρμόδιο ήταν, σύμφωνα με το άρθρο 13 του Νόμου 2447 και τον ΓΨΛ¹⁵ το Αρχαιολογικό Συμβούλιο.

3. Το Πειθαρχικό Συμβούλιο που επέβαλε στον Ορλάνδο την ποινή της προσωρινής αργίας συγκροτήθηκε παράνομα διότι ο Σύμβουλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου που αναπλήρωνε, μάλιστα, τον Πρόεδρο και τον Αντιπρόεδρο του Συμβουλίου δεν ήταν ο αρχαιότερος ή από τους αρχαιότερους των Συμβούλων του Συνεδρίου και άρα κακώς μετείχε της σύνθεσης του Πειθαρχικού.

4. Η κλήση προς απολογία που απευθύνθηκε προς τον Ορλάνδο ήταν αόριστη και ανέφερε ότι απλώς κλήθηκε προς απολογία «*επί αποδιδομένης αιτίαςεως ότι ή κατάρρευσις τού περιβόλου τού Όλυ-*

μπείουν προήλθεν εκ παισίματός του», χωρίς να μνημονεύσει κάτι άλλο σχετικό ή να ορίσει σε τι συνίστατο η κατηγορία αυτή.

Η απόφαση

Το Δικαστήριο επικαλέστηκε το άρθρο 16 του Νόμου 2447, το οποίο όριζε ότι η αρμοδιότητα του Γραφείου Αναστήλωσης συνίστατο,

εις τήν εκτέλεσιν τών έργων πρός αναστήλωσιν, επισκευήν καί συντήρησιν ἀρχαίων καί ιστορικών μνημείων καί οικοδομημάτων, καί πρός καταρτισμόν τών σχεδίων τών ἀρχαιολογικών χώρων καί ἀρχαίων οικοδομημάτων συνίσταται ἴδιον γραφεῖον ἀναστήλωσεως καί συντηρήσεως ἀρχαίων μνημείων, παρά τῷ Ὑπουργείῳ τών Ἐκκλησιαστικῶν καί Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως. Εἰς τό γραφεῖον τοῦτο ἀνατίθεται καί ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καθαρισμοῦ τῶν ἐν Ἀθήναις καί Πειραιεὶ ἀρχαιολογικῶν χώρων

και δέχθηκε ότι η κατασκευή και η συντήρηση του τοίχου που κατέρρευσε στη δυτική πλευρά του συγκεκριμένου αρχαιολογικού χώρου δεν υπόκειται στην αρμοδιότητα του Γραφείου Αναστήλωσης. Ο τοίχος αυτός, σύμφωνα και με τις καταδικαστικές αποφάσεις, ήταν ένας απλός, κοινός τοίχος που η κατασκευή του είχε ανατεθεί στον επιμελητή αρχαιοτήτων. Το ΣτΕ, κατόπιν τούτων, δέχθηκε την αίτηση ακύρωσης του Αναστασίου Ορλάνδου και ακύρωσε τις αποφάσεις που του επέβαλαν την ποινή της οριστικής παύσης των επτά ημερών.

Επίλογος

Προφανώς, η ευθύνη που αποδόθηκε στον Ορλάνδο μείωνε την επιστημονική του υπόσταση δεδομένου ότι η κατέρρευση στοίχισε τη ζωή δύο παιδιών. Δεν γνωρίζουμε τις συνθήκες και τις σχέσεις των προσώπων εντός και εκτός του Υπουργείου Παιδείας το 1933, ώστε να είμαστε σε θέση να ερμηνεύσουμε την επιβολή αυτής της ποινής. Το σίγουρο, πάντως, είναι ότι η περιπέτεια του καθηγητή Ορλάνδου αποδείκνυε, και στον χώρο της επιστήμης, την επιτακτική ανάγκη ύπαρξης ενός ανώτατου Διοικητικού Δικαστηρίου που θα προφύλασσε τους πολίτες - εργαζόμενους από τις αυθαιρεσίες, τις παρανοήσεις και τις αστοχίες της Διοίκησης. Το ΣτΕ, στα πρότυπα του γαλλικού Conseil d'État, αποτέλεσε την ασφαλιστική δικλείδα ώστε η Δημόσια Διοίκηση να λειτουργήσει με τρόπο νόμιμο, σεβόμενη τις αρχές της ισότητας και

του κράτους δικαίου. Δεν ισχυριζόμαστε –κάθε άλλο– ότι με τη λειτουργία του Δικαστηρίου επιλύονταν όλα τα προβλήματα που ταλάνιζαν το ελληνικό σύστημα Διοίκησης, ή ότι εκείνο υιοθέτησε, εξ αρχής και ολοκληρωτικά, πρακτικές σύμφωνες μόνο με τους Νόμους και το Σύνταγμα, αποφεύγοντας τις πολιτικές σκοπιμότητες. Ωστόσο, η ύπαρξή του υποσχόταν ότι οι διοικούντες δεν θα ήταν πλέον ανεξέλεγκτοι και ότι οι αποφάσεις τους θα υποβάλλονταν στον έλεγχο ενός Ανώτατου Διοικητικού Δικαστηρίου.

Σημειώσεις - Βιβλιογραφία

1. ΦΕΚ 273, 24 Δεκεμβρίου 1928.
2. Ο συγκεκριμένος όρος ανήκει στον καθηγητή Νίκο Αλιβιζάτο, βλ. Αλιβιζάτος Ν., Η ίδρυση του Συμβουλίου της Επικρατείας το 1928: ένα ιστορικό παράδειγμα; στο *Ιστορία της Ελλάδας του 20ού αιώνα* (επιμ. Χατζηιωσήφ Χρ.), Βιβλιόραμα, Αθήνα, 2003, τ. Β2, 252.
3. Ο Βενιζέλος διένυε ως Πρωθυπουργός την τελευταία - και για πολλούς την πιο αποδοτική - πολιτική τετραετία (1928-1932).
4. Το 1934 το ΣτΕ μεταστεγάστηκε στα παλαιά ανάκτορα, βλ. Κωτσάκη Α., «Η στέγαση της δικαιοσύνης στην μεταπολεμική Αθήνα: το βενιζελικό «κληροδοτήμα», Πρακτικά Συνεδρίου *Η πολιτική κληρονομιά του Ελευθερίου Βενιζέλου συνέχειες και ασυνέχειες* (επιμ. Κουκουράκης Γ., Σακελλαρόπουλος Τ.), Αθήνα, 2021, 285-289.
5. Για περισσότερες πληροφορίες βλ. Λοχαίτης Ρ., *Το Συμβούλιο της Επικρατείας. Η ίδρυση και η λειτουργία του κατά το 1929-1930. Μία απόπειρα ιστορικής προσέγγισης*, αδημοσίευτη μεταπτυχιακή εργασία. Πανεπιστήμιο Κρήτης, 2015, *passim*.
6. Δικηγόρος, δικαστής και πολιτικός ο Κ. Ρακτιβάν εντάχθηκε στο Κόμμα των Φιλελευθέρων από την ίδρυσή του. Διετέλεσε Υπουργός Δικαιοσύνης, προσωρινός Διοικητής των Νέων Χωρών, Υπουργός Εσωτερικών, Πρόεδρος της Δ', των Ελλήνων, Εθνοσυνέλευσης. Πρόεδρος του ΣτΕ διετέλεσε από την έναρξη της λειτουργίας του Δικαστηρίου το 1929 έως και το 1935, οπότε και αντικαταστάθηκε από τον Αντιπρόεδρο Στάμο Παπαφάγκο. Λίγους μήνες μετά την παραίτησή του ο Κωνσταντός Ρακτιβάν απεβίωσε στις 21 Μαΐου 1935.
7. Ν.Δ. «Περί μετονομασίας του Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καί τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως», ΦΕΚ 140, 29 Απριλίου 1926. Το άρθρο 11 όριζε ότι «οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ὑπουργείου ὑπόκεινται διὰ πάσαν παράβασιν ἢ ὑπέρβασιν τοῦ ἰδίου καθήκοντος, προσέτι δέ διὰ παράλειψιν, ῥαθυμίαν ἢ κοπιότητα περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων τῶν ἢ διαγωγὴν ἀνάξια δημοσίου λειτουργοῦ ἢ αὐτόβουλον ἐγκατάλειψιν αὐτῶν πέραν τῶν 20 ἡμερῶν εἰς τὰς κάτωθι πειθαρχικὰς ποινάς: 1. ἐπίπληξιν, 2. πρόστιμον μέχρι τοῦ ἡμίσεος τοῦ μηνιαίου αὐτῶν μισθοῦ, 3. στασιμότητα μέχρι δύο ἐτῶν, 4. προσωρινὴν παύσιν μέχρι τριῶν μηνῶν, 5. ὀριστικὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀπόλυσιν. Τὴν πρώτην τῶν ποινῶν τούτων δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ καὶ ἀπ' εὐθείας ὁ Ὑπουργός ἀνεὺς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὁμοίως δέ καὶ τὴ δευτέραν ἕως τοῦ βαθμοῦ τοῦ Γραμματέως α' τάξεως συμπεριλαμβανομένου, τὰς δὲ λοιπὰς πειθαρχικὰς ποινὰς, ὡς πρὸς μὲν τοὺς ὑπαλλήλους τοὺς ἔχοντας βαθμὸν μέχρι τοῦ Εἰσηγητοῦ συμπεριλαμβανομένου, μετ' ἀποφασίαν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὡς πρὸς δὲ τοὺς Τμημα-

τάρχας μέχρι μὲν καὶ τῆς τετάρτης μετ' ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τὴν δὲ ὀριστικὴν ἀπόλυσιν, ὡς καὶ τὰς εἰς τοὺς Διευθυντὰς ἐπιβαλλομένας ὑπ' ἀριθμ. 2-5 πονιάς, μετ' ἀπόφασιν Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου ἀποτελουμένου ἐκ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς Προέδρου, τοῦ Προέδρου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ τοῦ Δικαστικοῦ Συμβούλου ἢ τῶν νόμιμων ἀναπληρωτῶν των».

8. Υπουργός ἦταν ὁ Ἰωάννης Μακρόπουλος. Ὁ Ι. Μακρόπουλος εἶχε ἐκλεγεί Βουλευτὴς Φθιώτιδας με τὸ Λαϊκὸ Κόμμα. Διετέλεσε, ἐπίσης, Υπουργός Κρατικῆς Υγιεινῆς καὶ Αντιλήψεως, Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων στις Κυβερνήσεις τοῦ Παναγῆ Τσαλδάρη ἀπὸ τὸ 1933-1935, καθὼς καὶ Υπουργός Γεωργίας στη Κυβέρνηση Νικολάου Πλαστήρα τὸ 1945. Ἐπίσης, εἶχε διατελέσει Πρόεδρος τῆς Βουλῆς κατὰ τὴν περίοδο ἀπὸ τῆς 15 Δεκεμβρίου 1952 ἕως τῆς 16 Νοεμβρίου 1953.
9. Ὅπως γίνεται ἀντιληπτὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν ὑπάρχει ἀυτόνομο Υπουργεῖο Πολιτισμοῦ, ἡ σύσταση τοῦ οὐοίου συντελεῖται, μόλις, τὸ 1971.
10. Ὁ Κωνσταντῖνος Κουρουνηιώτης ἦταν ἀρχαιολόγος με σπουδὲς στὴν Αθήνα καὶ στὸ Μόναχο. Πῆρε μέρος σε πολλὲς ἀνασκαφές ὅπως ἐκεῖνες τῆς Μήλου, τῆς Ὀλυμπίας καὶ τῆς Ερέρτριας. Ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ἀποκάλυψε τὸν ναὸ τοῦ Ἀπόλλωνα στῆς

Βάσσεις Φιγαλείας. Τὸ 1929 ἐξελέγη τακτικὸ μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν.

11. Ὁ ἀρχαιολόγος Φοῖβος Σταυρόπουλος εἶχε λάβει μέρος ἀπὸ τὸ 1930 στῆς ἀνασκαφές τοῦ Παναγιώτη Ἀριστόφρονος στὴν Ἀκαδημία Πλάτωνος. Ἀπὸ τὸ 1955 μέχρι τὸ 1963 οἱ ἀνασκαφές στο συγκεκριμένο χῶρο πραγματοποιήθηκαν ὑπὸ τὴ διεύθυνσή του.
12. ΣτΕ, ἀρ. ἀπόφ. 857/ΟΛ/1934.
13. Ὁ Παναγιώτης Πουλίτσας ἦταν Εφέτης ποὺ τὸ 1932 διορίστηκε Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας. Τὴν περίοδο 1943-1951 διετέλεσε Πρόεδρος τοῦ ΣτΕ. Διετέλεσε, ἐπίσης, Πρωθυπουργός, Βουλευτὴς, Πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν καὶ, ἐπίσης, Πρόεδρος τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας.
14. «Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν Νόμων ΓΨΛ' καὶ 479 «Περὶ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας», ΦΕΚ 169, 29 Ἰουλίου 1920.
15. «Περὶ διαθέσεως τῶν ἐκ τοῦ εἰδικοῦ ἐνσήμου ἐκπαιδευτικῆς προνοίας εἰσπράξεων δι' ἀνέγγερσιν κ.λ.π. δικαστηρίων καὶ μετονομασίας τῆς σχετικῆς ὑπηρεσίας», ΦΕΚ 288, 31 Αὐγούστου 1932.
16. «Περὶ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Κράτους», ΦΕΚ 178, 24 Μαΐου 1910.

Πρόελευση εἰκονογράφησης

1. 2. 3. commons.wikimedia.org.

ABSTRACT

An adventure of Anastasios Orlandos in the interwar era

Rodis Lochaitis

Historian

PhD candidate history at the University of Crete

Themes in Archaeology 2023, 7(1-2): 36 - 41

This article, based on archival material, follows a case involving the professor of Architecture of the Athens Polytechnic Anastasios Orlandos. More specifically, the professor was accused in 1933 for the death of two children caused by the fall of a wall in the archaeological site of the columns of the Olympians Zeus. For reasons analyzed in the study, the Administration will initiate disciplinary proceedings against him and impose action. Orlandos appealed to the newly created Supreme Administrative Court of the Council of State which, in the end, with its decision vindicated him, additional justifying the expectations of those who wanted an institution that would protect the governed from the arbitrariness of the Administration.

Key words: Anastasios Orlandos, Council of State